

ки отъ тѣсто. Азъ му ги занесохъ и му целунахъ ржка. Татата, изненаданъ, притегли съ една ржка главата ми и ме целуна по темето. Съ разплаканъ гласъ той едва изфъфли: Дѣдо Богъ нека жифотъ дава. Голѣмъ... Голѣмъ... и той повдигна високо ржка. Разбрахъ: голѣмъ да стана.

Тая топлота и чувствителность на Татата ме разнѣжиха и ме стопиха като восъкъ предъ него. Разхълцанъ отъ умиление, азъ се запжтихъ къмъ вратата, но току-що уловихъ дрѣжката ѝ, Татата промълви: чаакай.

Азъ се върнахъ и му подадохъ ржка да стане, безъ да доумѣвамъ, какво иска да прави той. Но Татата, като ме целуна още веднажъ по темето, откачи две свѣщи отъ обрѣча и ме поведе къмъ черквата.

Тати бѣше правъ: нещастнитѣ наистина сж Божи избраници. Отъ тоя день азъ промѣнихъ отношенията си къмъ Татата. Бранѣхъ го отъ другаритѣ си, но бѣхъ безсиленъ да облекча тежката му страдалческа участь.

И сега, щомъ чухъ да викатъ името на Татата, хвърлихъ обувката, грабнахъ чука и се спуснахъ по улицата.

— Не ви е срамъ!

Другаритѣ ми изплѣзиха езикъ и се разбѣгаха. Татата ме погледна съ мжтнитѣ си очи и отъ благодарность седна на прага ни да си почине. Едното отъ моитѣ братчета му донесе рѣзень хлѣбъ, а другото — парче сирене.

— Спо-о-лай...

Почина си и пакъ съ бавни колебливи стѣпки пое пѣтя си нагоре, вече незадяванъ отъ махленскитѣ немирници